

MO: Profesore Dugine, západní mainstreamová média a politici popisují současnou situaci na Ukrajině jako konflikt mezi proevropskou, demokratickou a liberální opoziční aliancí na straně jedné, a autoritativním režimem v čele s diktátorem, prezidentem, na straně druhé. Souhlasíte s tím?

AD: Zním podobné historky a považuji tuto analýzu za absolutně špatnou. Nemůžeme rozdělovat dnešní svět tak jako dříve za studené války. Narozdíl od toho, jak nám to prezentují západní média, zde není „demokratický svět“, který stojí proti světu „antidemokratickému“.

MO: Pokud máme těmto západním médiím věřit je vaše země, Rusko, jedním z center tohoto takzvaného „antidemokratického světa“. Rovněž se dočítáme, že Rusko a prezident Putin se vměšují do ukrajinské domácí politiky...

AD: To je zcela mylná představa. Rusko je liberální demokracie. Podívejte se například na ruskou ústavu. Máme demokratický volební systém, funkční parlament, systém volného trhu. Ústava je založena podle západního vzoru. Náš prezident Vladimír Putin vládne zemi demokratickým způsobem. Nejsme monarchií nebo diktaturou. Nejsme ani sovětský komunistický režim.

MO: Naši němečtí politikové ale Putina nazývají „diktátorem“!

AD: (smích) A na základě čeho?

MO: Kvůli jeho zákonům proti LGBT, jeho podpoře Sýrie, soudním procesům s Michajlem Chodorkovským a „Pussy Riot“...

AD: V tom případě ho nazývají „diktátorem“, protože nemají rádi ruskou mentalitu. Každý bod, který jste vyjmenoval, je zcela demokratický a legitimní. Není zde jediný „autoritativní“ element. Neměli bychom to míchat. I když nemáte rádi ruskou politiku, nemůžete popřít, že Rusko je liberální demokracií. Prezident Vladimír Putin uznává a respektuje demokratické zákony našeho systému. Nikdy neporušil jediný zákon. Rusko je tedy součástí liberálně demokratického tábora. Na ukrajinskou krizi nelze nahlížet prizmatem studené války, který už nefunguje.

MO: Jak tedy můžeme tento násilný a krvavý konflikt charakterizovat?

AD: Prostřednictvím jasné geopolitické a civilizační analýzy. Musíme při tom akceptovat

historická fakta, i když třeba nejsou dnes v módě!

MO: Co máte na mysli?

AD: Dnešní Ukrajina je uměle vytvořeným státem, který nemá své opodstatnění v historii. Má přinejmenším dvě zcela odlišné části. Tyto dvě části mají odlišné identity a kulturu. Máme zde západní Ukrajinu, kterou sjednocuje její východoevropské identita. Drtivá většina lidí žijících na západní Ukrajině se považuje za Východoevropany. Tato identita je založena na úplném odmítnutí jakéhokoli panslavistického ideálu, včetně Ruska. Rusové jsou považováni za existenciální nepřátele. Můžeme to vyjádřit takto. Nenávidí Rusy, ruskou kulturu a samozřejmě i ruskou politiku. Tvoří to důležitou součást jejich identity.

MO: Vás to jako Rusa nepobuřuje?

AD: (smích) Vůbec ne! Je to součást jejich identity. Neznamená to nezbytně, že s námi nám chtějí vyhlásit válku. Nemají nás rádi a měli bychom to respektovat. Podívejte, Američané jsou nenáviděni mnohem větším množstvím lidí a také to akceptují. Pokud nás tedy obyvatelé západní Ukrajiny nenávidí, není to ani dobře, ani špatně. Prostě to akceptujme. Ne každý nás musí milovat!

MO: Ale lidé z východní Ukrajiny mají Rusy víc rádi!

AD: Ne tak rychle! Většina lidí žijících ve východní části Ukrajiny sdílí společnou identitu s ruským lidem – historickou, civilizační a geopolitickou. Východní Ukrajina je zcela ruská a eurasijská země. Máme zde tedy dvě Ukrajiny. Můžeme to zcela jasně vyzorovat ve volbách. Obyvatelstvo je rozděleno v jakékoli důležité politické otázce. Obzvláště pak, jedná-li se o vztahy s Ruskem. Poté jsme svědky jak vážným se tento problém stane. Jedna část je absolutně protiruská, druhá absolutně proruská. Dvě různé společnosti, dvě různé země a dvě různé národní a historické identity žijí v rámci jedné administrativní entity.

MO: Otázkou tedy je, která společnost dominuje té druhé?

AD: To je důležitou součástí ukrajinské politiky. Máme dvě části a hlavní město Kyjev. Ale v Kyjevě žijí obě identity. Není to hlavní město ani západní nebo východní Ukrajiny. Hlavním městem západní části je Lvov (Lviv), východní pak Charkov (Charkiv). Kyjev je hlavním městem umělého celku. To jsou vše důležité fakty, které musíme znát abychom pochopili tento konflikt.

MO: Západní média, stejně jako ukrajinští „nacionalisté“ by silně nesouhlasili s termínem „umělý“ v souvislosti se státem Ukrajina.

AD: Fakta hovoří jasně. Vytvoření státu Ukrajina v současných hranicích nebylo výsledkem historického vývoje, ale byrokratického a administrativního rozhodnutí Sovětského svazu. Ukrajinská sovětská socialistická republika byla jednou z patnácti svazových republik Sovětského svazu, a to od jeho počátku v roce 1922 až do jeho konce v roce 1991. Během její

dvaasedmdesátileté existence došlo k mnoha změnám hranic, z čehož mezi nejvýznamější patřila anexe velké části území dnešní západní Ukrajiny Rudou armádou v roce 1939 a připojení bývalého ruského Krymu v roce 1954.

MO: Někteří politici a analytici tvrdí, že nejjednodušším řešením by bylo rozdělení Ukrajiny na západní a východní části (státy).

AD: To není tak jednoduché, jak to zní, protože bychom mohli začít mít problémy s národnostními menšinami. V západní části Ukrajiny žije dnes mnoho lidí, kteří se považují za Rusy. A naopak, na východní Ukrajině žije část obyvatelstva, které se považuje za západní Ukrajince. Vidíte, prosté rozdělení státu by problém nevyřešilo, naopak by vytvořilo nový. Co si můžeme představit, je osamostatnění Krymu, protože tato část Ukrajiny je osídlena výhradně Rusy.

MO: Proč to vypadá, že má Evropská unie takový zájem o „import“ všech těchto problémů do její sféry?

AD: Není to v zájmu žádné evropské aliance, je to v zájmu USA. Jde o politickou kampaň, která je vedena proti Rusku. Bruselské pozvání Ukrajiny k připojení se k Západu okamžitě způsobilo konflikt s Moskvou a konflikt uvnitř Ukrajiny. Což není žádným překvapením pro někoho, kdo alespoň něco ví o ukrajinské společnosti a historii.

MO: Někteří němečtí politici prohlásili, že byli překvapeni scénami občanské války v Kyjevě...

AD: To vypovídá více o úrovni politického a historického vzdělání vašich politiků, než o samotné krizi na Ukrajině...

MO: Vždyť ale ukrajinský prezident Viktor Janukovyč odmítl pozvání Západu.

AD: Samozřejmě, že odmítl. Byl zvolen proruským Východem a ne Západem. Janukovyč nemůže jednat proti zájmům a vůli jeho osobní voličské základny. Pokud by přijal pozvání EU a Západu, stal by se v očích jeho voličů okamžitě zrádcem. Příznivci prezidenta Janukovyče chtějí integraci s Ruskem. Prostě a jasně: to co Janukovyč udělal, pro něj bylo jediným logickým východiskem. Žádné překvapení nebo zázrak se nestaly. Prostá logická politika.

MO: Momentálně je zde velmi různorodá a politicky barevná opoziční aliance vůči Janukovyčovi. V této alianci jsou sdruženi typičtí liberálové, anarchisté, komunisté, aktivisté za práva homosexuálů a také nacionalisté, nebo dokonce neonacistické skupiny a fotbaloví chuligáni. Co drží tyto různorodé skupiny a ideologie pohromadě?

AD: Sjednucuje je jejich čistá nenávist k Rusku. Janukovyč je v jejich očích spojencem Ruska, Putinův přítel, muž Východu. Oni nenávidí vše, co má něco společného s Ruskem. Tato nenávist je drží pohromadě, je to blok nenávisti. Řečeno bez obalu – nenávist je jejich

ideologií. Není to tím, že by měli rádi Evropskou unii nebo Brusel.

MO: Které skupiny patří mezi ty hlavní? Kdo zastává dominantní úlohu v akcích opozice?

AD: Jsou to bezesporu ty nejnásilnější neonacistické skupiny na takzvaném Euromajdanu. Vyvolávají násilné střety a snaží se v Kyjevě vyprovokovat občanskou válku.

MO: Západní mainstreamová média tvrdí, že je role těchto extrémistických skupin zveličována proruskými médii, s cílem očernit celou opoziční alianci.

AD: Samozřejmě, že to prohlašují. Jak jinak by obhájili skutečnost, že Evropská unie a evropské vlády podporují mimo EU extrémisty, rasisty a neonacisty – zatímco na území EU pořádají melodramatické a finančně nákladné represivní akce proti i těm nejmírnějším pravicovým skupinám?

MO: Ale jak mohou například skupiny za práva homosexuálů a levicově liberální skupiny bojovat po boku neonacistů, kteří jsou známí tím, že nejsou zrovna homosexuálům nakloněni?

AD: Tak především, všechny tyto skupiny nenávidí Rusko a ruského prezidenta. Tato společná nenávisť z nich dělá přátele. Navíc levicově liberální skupiny nejsou o nic méně extrémistické, než ty neonacistické. Máme sklon si myslet, že jsou liberálové, ale to je strašlivý omyl. Obzvláště v Rusku a Východní Evropě můžeme být velice často svědky spojení mezi homosexuální lobby a neonacisty. Homosexuální lobby má také velmi extrémní názory na to, jak deformovat, převychovat a ovlivnit společnost. Na to bychom neměli zapomínat. Homosexuálové a lesby nejsou pro společnost o nic méně nebezpečnější než neonacisté.

MO: Takové spojení jsme měli možnost vidět v Moskvě. Liberální blogger a kandidát na úřad starosty Moskvy Alexej Navalnyj byl podporován takovou aliancí homosexuálních a neonacistických skupin.

AD: Přesně. A tato Navalného koalice byla rovněž podporována ze Západu. Vůbec zde nejde o ideologický obsah těchto skupin. Západ tohle nezajímá.

MO: Co tím myslíte?

AD: Co by se stalo, kdyby neonacistické skupiny podporovaly Putina v Rusku, nebo Jankukovyče na Ukrajině?

MO: Evropská unie by zahájila masivní politickou kampaň. Všechny velká západní mainstreamová masmédia by o tom mluvily a skandalizovaly to.

AD: Přesně o tohle jde. Je to jen o tom, na které straně taková skupina stojí. Pokud je skupina

proti Putinovi nebo Janukovyčovi, proti Rusku, potom ideologie této skupiny není problém. A naopak, pokud podporuje výše jmenované, tak se její ideologie okamžitě stane problémem. Vše je jen o tom, na jakou geopolitickou stranu se skupina postaví. Můžeme si z toho vzít ponaučení. Je to především geopolitika, co dominuje těmto konfliktům a nic jiného. Jsme toho svědky také u dalších konfliktů, jako například v Sýrii, Libyi, Egyptě, Iráku, Íránu nebo na Kavkaze...

MO: Jakákoli skupina, která straní Západu je tedy „dobrá“, bez ohledu na to, jestli je extrémistická?

AD: Ano a jakákoli skupina, která se Západu postaví – i kdyby tato skupina byla sekulární a umírněná – bude západní propagandou nazvána „extrémistickou“. Tento přístup dominuje geopolitickým bitevním polím dneška. Můžete být nejradikálnějším a nejbrutálnějším saláfistickým bojovníkem, můžete nenávidět Židy a pojídat lidské orgány před objektivy kamer – dokud budete bojovat za zájmy Západu proti syrské vládě, tak budete respektovaným a podporovaným spojencem Západu. Když ale bráníte mnohonáboženskou, sekulární a umírněnou společnost – což jsou všechno ideály Západu mimochodem – ale stojíte proti zájmům Západu jako syrský režim, jste nepřitelem. Nikoho nezajímá, v co věříte, je to pouze o tom, kterou geopolitickou stranu jste si zvolil, co váš činí dobrým nebo špatným v očích západní hegemonie.

MO: Profesore Dugine, obzvláště ukrajinské opoziční skupiny, které se nazývají „nacionalistickými“ by s vámi nesouhlasily. Prohlašují: „Jsme proti Rusku i Evropské unii, zaujímáme třetí pozici!“ Je ironií, že to stejné by řekl i saláfistický bojovník v Sýrii: „Nenávidíme Američany stejně jako syrskou vládu!“ Je zde možné něco jako třetí pozice v dnešní geopolitické válce?

AD: Idea zastávat třetí a nezávislou pozici mezi dvěma dominantními bloky je poměrně běžná. Měl jsem několik zajímavých rozhovorů s vedoucí postavou čečenské separatistické guerilly. Svěřil se mě, že skutečně věřil v možnost nezávislého a svobodného islamistického Čečenska. Ale později pochopil, že žádná možnost „třetí pozice“ neexistuje. Pochopil, že bojoval proti Rusku na straně Západu, že byl geopolitickým nástrojem Západu, figurkou NATO na kavkazském bojišti. Stejně krutá pravda zraňuje ukrajinské „nacionalisty“ a arabské saláfistické bojovníky. Jsou jen loutkami Západu. Je těžké tuto pravdu uznat, protože nikdo nemá rád představu, že je užitečným idiotem Washingtonu.

MO: Řečeno přímo: „Třetí pozice“ je zcela nemožná?

AD: Dnes prostě není možná. V geopolitice existují kontinentální a námořní mocnosti. Kontinentální mocnost je dnes představována Ruskem, námořní mocnost Washingtonem. Během 2. světové války zkoušelo Německo uplatnit třetí pozici. Tento pokus byl založen na přesně stejných politických chybách, o kterých se právě teď bavíme. Německo zahájilo válku proti kontinentálním a námořním mocnostem, v té době představovanými Britským impériem a Ruskem. Berlín bojoval proti hlavním globálním silám a tuto válku prohrál. Výsledkem bylo totální zničení Německa. Pokud tedy toho času silné a mocné Německo nebylo dostatečně

silné, aby zavedlo třetí pozici, jak toho mohou dosáhnout mnohem menší a slabší skupiny dnes? Je to nemožné, je to absurdní představa.

MO: Kdokoli, kdo prohlašuje, že bojuje za nezávislou „třetí pozici“ je tedy ve skutečnosti loutkou Západu?

AD: Ve většině případů ano.

MO: Moskva se zdá být velmi pasivní. Proč Rusko nepodporuje žádné své zástupce ve státech Evropské unie?

AD: Rusko nemá žádnou imperialistickou agendu. Moskva respektuje suverenitu a nevměšovala by se do vnitřní politiky jakéhokoli státu. Je to poctivá a dobrá politika. Jsme toho svědky dokonce i na Ukrajině. Na Ukrajině vidíme mnohem více politiků z Evropské unie a dokonce politiků a diplomatů ze Spojených států, kteří cestují do Kyjeva podpořit opozici, než ruských politiků, podporujících Janukovyče. Neměli bychom zapomínat, že Rusko nemá žádné hegemoniální zájmy v Evropě, což neplatí pro Američany. Upřímně řečeno, Evropská unie není skutečnou evropskou entitou – je to transatlantický imperialistický projekt. Neslouží žádným zájmům Evropanů, pouze zájmům vlády USA. „Evropská unie“ je ve skutečnosti Anti-Evropa. A „Euromajdan“ je ve skutečnosti „anti-Euromajdan“. Neonacističtí násilníci na Ukrajině nejsou ani „nacionalisté“ nebo „vlastenci“ nebo „Evropané“ – jsou čistě jen americkými loutkami. To stejné platí organizace bojující za práva homosexuálů a organizace jako například FEMEN nebo levicově liberální protestní skupiny.

Rozhovor se Alexandrem Duginem „United by Hatred“ byl převzat z osobního blogu Manuela Ochsenreitera.